

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Veritas III. Romanus Pontifex est sui temporis Petrus, pari cum eo potestate regens Ecclesiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

V E R I T A S III.

Pontifex Romanus non est quomodocunque successor S. Petri in ratione capitis Ecclesie, sed cum pari potestate, ut proinde sui temporis Petrus, & aequè propriè & principa-liter ac ille, caput Ecclesie sit, & appelletur.

ITA liquet ex illis titulis, quibus Pontifex nomine S. Petri, appellatur: & ex alijs quæ adducta sunt prænotat. 1. Optimè quoque ex titulo *Pastoris*. Nam ouile, perpetuam pascentis & custodientis curam postulat, quâdiu ipsum ouile perstat. Vnde quia grex Christi durabit vsque ad mundi finem, necessarium est, prouisum ei esse Pastorem supremum, non tantùm pro tempore quo S. Petrus vixit, sed etiam vsque ad mundi finem, cui eadem planè esset potestas quæ S. Petro: quandoquidem eadem semper futura erat in grege, paris potestatis necessitas, in qua prouidentiam Christi defecisse, nemo sanus dixerit.

Hæc veritas, est certa ex fide. Nam cum alibi sæpè in Concilijs definita est, tum nominatim in Concilio Constantiensi sess. 8. & 25. & in Bulla Martini Quinti. Fusè id confirmant Victoria Relect. 2. sect. 2. nu. 77. Canus 6. de locis c. 3. Caiet. t. 1. Opusc. Tract. 3. cap. 12. 13. & 14. Stapleto. l. 6. de princip. à cap. 15. Malderus disp. 3. de Pontif. Bellarm. l. 2. de Pontif. à c. 12. Justinian. Proleg. in Paulum disp. 1. c. 10. à n. 4. Valent. 2. 2. d. 1. q. 1. punct. 7. à S. 36. ac benè multi quos allegat Cenedo 1. parte Collectan. Iuris Canon. tit. 11. nu. 1. à quibus profertur liquida Patrum traditio, quæ sola ad hanc veritatem vt fide certam euincendam, posset sufficere. Videndi nominatim inter Patres, Chrysoftomus l. 2. de Sacerd. & Bernardus 2. de Confid. c. 8. alijsque apud Bosium l. 18. de signis c. 3.

Alij quidem Episcopi, dicuntur succedere Apostolis, vt habetur ex Concilio Florent. in instruct. Armen. & ex Tridenti-

dentino sess. 23. c. 4. astipulanturque Patres apud Bellarminum l. de Clericis c. 14. probatione 2. & nominatim S. Augustinus in Psalm. 44. ad illud, *pro patribus tuis*. Illius tamen modi loquendi sensus non est, quod Episcopi indidem accipiant iurisdictionem, unde eam acceperunt Apostoli; hoc est à Christo: fortè enim Episcopi, eam à Pontifice accipiunt. Nec etiam est sensus, quod Episcopi potiantur illa iurisdictione vniuersali, quam necessitas propagandæ fidei, concedi omnibus Apostolis persuasit. Constat enim nullum Episcopum obtinere potestatem aliquam extra suam Dœcesim. Quare sensus illius locutionis, *Episcopi succedunt Apostolis*, iste tantùm esse potest, vt benè tradunt Bellarm. l. 4. de Pontif. c. 25. & Binius ad Epistolam 2. Anacleti, *Episcopi representant personas Apostolorum, ei que assimilantur in munere pascendi*; in quo munere, vices Apostolorum obeunt, quamuis absque ea potestatis amplitudine & vniuersalitate, quæ alijs præter S. Petrum Apostolis concessa est personaliter tantùm; soli autem S. Petro attributa est transfundenda ad Successores suos in Romana sede. Ac proinde Romanus Pontifex, non est vtcunque Successor S. Petri, sed cum pari potestate. Sicut apud Hebræos, qui Aaroni ordinario Pontifici successerunt quandiu Synagoga stetit, parem cum eo sunt nacti potestatem. Quamuis Moyses qui fuit extraordinarius Pontifex, successore caruerit, vt apud nos Apostoli reliqui In quo defuit proportio inter Moysen & Petrum; quamuis S. Macarius homil. 26. dicat Moysi successisse Petrum, qui nouam Ecclesiam Christo verumque Sacerdotium creauit. Sed hoc accipiendum est quo ad illud duntaxat in quo fuit similitudo inter Moysen & Petrum; nempe quod vterque fuit supremus moderator religionis; Ille Hebraicæ, hic Christianæ: cum eo tamen discrimine, quod Moyses fuit tantùm Pontifex extraordinarius: At S. Petrus fuit ordinarius. Rectè tamen agnoscit S. Macarius, Moysen fuisse Summū Pontificem; cuius & Aaronis Ca-

the-

thedram, tenuisse Caipham affirmat. Subscribunt Philo l. 3. de vita Mosis (tribuens Moyſi Eminētiffimos quoſque titulos, Legislatoris, Prophetæ, Pontificis;) Clemens Romanus 2. Conſtit. c. 29. Auguſtinus in Pfalm. 98. ad illud *Moyſes & Aaron in Sacerdotibus eius*, Nazianzenus orat. 6. & alij multi, quos addenſat Franciſcus Boſius lib. 5. de monarch. Eccleſ. c. 11. Itaque non eſt audiendus Toſtatus in c. 29. Exodi q. 14. ſentiens contrarium.

Hinc habetur, quod ſicut S. Petrus, per comparationem ad Eccleſiam, non fuit caput miniſteriale, ita neque ſucceſſor eius; cōtra quàm proximis annis garri ebat Edmondus Richerius, cuius hoc placitum, erroris in fide damnat Duuallius Traſt. de Pontif. p. 1. q. 8. *Dixi per comparationem ad Eccleſiam*, quia per comparationem ad Deum aut Chriſtum, nihil eſt quod vetet, Pontificem denominare miniſtrum; ſicut etiam S. Paulus ſe denominauit, dicens, *Sic nos exiſtimet homo vt miniſtros Chriſti*. Et alibi, *Miniſtri Chriſti ſunt & ego*. Quemadmodum autem Pontifex, rectè dicitur miniſter per comparationem ad Deum, ita etiam cum Deo, aut Chriſto collatus, rectè poſſet dici, *caput miniſteriale*. Nec idcirco cenſendus eſſet vileſcere, vt arbitratur Iſidorus de Iſolanis lib. 1. de Imperio milit. Eccleſ. tit. 10. q. 3. Nam in ordine ad Deum, omne miniſterium nitet, ac ſplendet. Imo nihil ſublimius aut glorioſius, quàm eſſe ſeruum Dei, vt eſt apud Chryſologum ſerm. 25. Ambroſium initio exhortationis ad Virgines, cum de S. Vitali. Videndi ex recentioribus Paës ad titulum Epistolæ S. Iacobi S. 2. & Iuſtinianus ad illud Rom. 1. *Paulus ſeruus I E S V Chriſti*, vbi optimè S. Hieronymus.

VERITAS IV.

Romanus Pontifex, habet dignitatē capitis Eccleſiæ, iure diuino.

HÆC veritas poteſt duobus modis accipi. Primò vt ſenſus ſit, dignitatem capitis Eccleſiæ, eſſe per ſe